

ΕΛΛΑΔΑ 2014

- Δημοσίευση: eleni.k4488

Μια Ελλάδα της κρίσης, της φτώχειας, των αμέτρητων ανθρώπων που αντιμετωπίζουν προβλήματα καθημερινά. Σε αυτή την εποχή γίνεται λόγος για έκπτωση των ηθικών αξιών μας. Φοβάμαι πως είναι αλήθεια. Φοβάμαι πως πηγαίνουμε από το κακό στο χειρότερο - και δεν αναφερόμαι αποκλειστικά στον οικονομικό τομέα.

Τι συνέβη και είμαστε έτσι εμείς οι νεοέλληνες; Αδιάφοροι, ατομικιστές, διεφθαρμένοι; Πού είναι εκείνος ο λαμπρός λαός που εμφάνισε τη δημοκρατία; Πού είναι εκείνοι οι πρωτοπόροι, οι αγωνιστές;; Σήμερα αυτά τα χαρακτηριστικά του λαού μας έχουν εκλείψει.

Πραγματικά ανησυχώ για το μέλλον του τόπου μου. Όσο αισιόδοξος και να είναι κανείς όσον αφορά την οικονομική κρίση, θεωρώ πως η ηθική, η πνευματική, η πολιτισμική κρίση είναι πολύ πιο σοβαρή. Βρισκόμαστε σε δύσκολους καιρούς και αντί να προσπαθήσουμε για κάτι καλύτερο, γυρίζουμε την πλάτη και αδιαφορούμε. Λειτουργούμε με γνώμονα το ατομικό μας συμφέρον και όχι το συμφέρον του τόπου μας. Είμαστε εγωιστές. Δεν αντιλαμβανόμαστε όμως ότι ούτε εμείς οι ίδιοι δεν θα προκόψουμε αν δεν προκόψει ο τόπος μας. Γιατί πώς μπορεί να είναι κάποιος πραγματικά ευτυχισμένος σε μια χώρα που καταστρέφεται, υποτάσσεται, εξαθλιώνεται; Πώς μπορεί κανείς να πετύχει, να εξελιχθεί, να τα καταφέρει αν δεν τα καταφέρει η πατρίδα του;

Ίσως σε κάποιους αυτά να ακούγονται υπερβολικά όμως κατά τη γνώμη μου είναι αλήθεια. Αναμφίβολα δεν είναι όλοι οι Έλληνες έτσι. Όμως σε γενικές γραμμές έτσι είμαστε. Και δυστυχώς στον καιρό της κρίσης γίναμε ακόμη πιο ατομικιστές και συμφεροντολόγοι ενώ θα έπρεπε να είμαστε ενωμένοι έτσι ώστε να βγούμε ζωντανόι από αυτόν τον οικονομικό πόλεμο στον οποίο βρισκόμαστε.

Αλλά τι περιμένεις από έναν λαό της καλοπέρασης και ένα κράτος που αδιαφορεί για τους πολίτες του; Ούτε λόγος πλέον στην Ελλάδα για υγεία, παιδεία, ανάπτυξη. Κανονικά το κράτος θα έπρεπε να έχει ως προτεραιότητα του την παροχή υγείας και παιδείας ανεξάρτητα από την οικονομική κατάσταση και την κοινωνική θέση του καθενός. Ολόκληρο το σύστημα είναι διεφθαρμένο και ριζικές αλλαγές είναι απαραίτητες.

Ας αναφερθώ όμως αναλυτικότερα στο εκπαιδευτικό σύστημα μιας και ως μαθήτρια γνωρίζω όλες τις παραμέτρους του. Πιστεύω πως κανένας δεν θα διαφωνήσει με την άποψη πως το εκπαιδευτικό σύστημα της χώρας μας είναι απαράδεκτο και η κατάσταση χειροτερεύει όσο πλησιάζουμε προς τις Πανελλήνιες εξετάσεις. Είναι λάθος που οι Πανελλαδικές διεξάγονται μέσα από το λύκειο. Είναι λάθος που οι μαθητές πιέζονται τόσο πολύ τα τελευταία μαθητικά τους χρόνια και καλούνται να πάρουν μια από τις πιο σημαντικές αποφάσεις της ζωής τους, αυτή της επιλογής επαγγέλματος, σε τόσο μικρή ηλικία και χωρίς την απαραίτητη ενημέρωση. Στόχος του λυκείου θα έπρεπε να είναι η γενικότερη μόρφωση των μαθητών έτσι ώστε να οξύνουν την κρίση τους και να διευρύνουν το πνεύμα τους. Η εισαγωγή στο πανεπιστήμιο δεν θα έπρεπε να έχει καμία απολύτως σχέση με το λύκειο.

Η παιδεία που οφείλεται να παρέχεται είναι η διευρυμένη παιδεία - παιδεία, μόρφωση και ενημέρωση απέναντι σε θέματα κοινωνικά, ηθικά, πολιτισμικά ανεξάρτητα από τα σχολικά

μαθήματα με στόχο την εξέλιξη των σημερινών μαθητών σε ενεργούς πολίτες του αύριο. Μακάρι τα πράγματα να αλλάξουν προς το καλύτερο. Μακάρι αυτή η χώρα να ορθοποδήσει. Για πόσο ακόμα θα συνεχίσουμε έτσι;;; Στην απάθεια; Στην άγνοια; Στην αδιαφορία; Λένε πως εμείς οι νέοι είμαστε το μέλλον αυτού του τόπου όμως δεν μας στηρίζουν στα πρώτα μας βήματα. Λένε πως εμείς θα κάνουμε την αλλαγή όμως ποια αλλαγή πετυχαίνει σε μη πρόσφορο και κατάλληλα προετοιμασμένο έδαφος; Πώς να βοηθήσουμε την Ελλάδα όταν η Ελλάδα δε βοηθάει εμάς;; Όταν στερεί το δικαίωμα στην υγεία και την εκπαίδευση από ευπαθείς κοινωνικές ομάδες; Εύλογα τα παιδιά από οικογένειες που αντιμετωπίζουν οικονομικά προβλήματα να μην μπορούν να πάνε φροντιστήριο ή να μάθουν ξένες γλώσσες που πλέον είναι απαραίτητες για να πετύχεις στην αγορά εργασίας. Γιατί να πρέπει δηλαδή να είναι απαραίτητο το φροντιστήριο για τη συντριπτική πλειοψηφία των μαθητών έτσι ώστε να επιτύχουν στις Πανελλήνιες;

Και έπειτα αναρωτιόμαστε γιατί οι Έλληνες φεύγουν στο εξωτερικό. Προφανώς όταν η χώρα σου δεν σου προσφέρει αυτά που θα 'πρεπε, να αναγκαστείς να μεταναστεύσεις. Φοβάμαι πως δεν είναι οι Έλληνες που εγκαταλείπουν την πατρίδα τους αλλά η πατρίδα που εγκαταλείπει τους Έλληνες. Κάποτε δεν ήμουν υπέρ της μετανάστευσης και πίστευα πως πρέπει να παραμείνει κανείς στη χώρα του και να προσπαθήσει για το καλύτερο. Δυστυχώς όμως στη σημερινή Ελλάδα χωρίς υποδομές, θέσεις εργασίας και εξέλιξη, φοβάμαι πως οι νέοι αναγκάζονται να φύγουν και πως η ιδέα της μετανάστευσης κερδίζει όλο και περισσότερους υποστηρικτές.

Εύχομαι μέσα απ' την καρδιά μου η κατάσταση να αλλάξει και ορκίζομαι πως ως αυριανός πολίτης δεν θα τα παρατήσω και θα προσπαθήσω να βοηθήσω όσο μπορώ- ή και περισσότερο από όσο μπορώ. Ίσως πετύχω. Ίσως αποτύχω. Τουλάχιστον όμως δεν θα μπορέσει να πει κανείς ότι δεν προσπάθησα.

Αναγνωρίζω τις δυσκολίες, τις αντίξοες συνθήκες των καιρών μας που οδηγούν καθημερινά όλο και περισσότερους νέους στην απόγνωση και την απελπισία. Και όσο η ώρα πλησιάζει που θα πρέπει να αναλάβω το ρόλο του ενεργού πολίτη, με την ενηλικίωση μου, τόσο περισσότερο χαίρομαι για το ταξίδι που θα ξεκινήσει και άλλο τόσο φοβάμαι μήπως όλα αυτά περί σωτηρίας της χώρας είναι μέσα στο μυαλό μου. Μήπως η πτώση αυτή είναι όντως βάσει σχεδίου. Μήπως ο εκφυλισμός των αξιών, των πολιτών, του κράτους είναι μόνιμος μιας και πήραμε την κατιούσα.

Ας κλείσω όμως κάπου εδώ αν και ώρες ατελείωτες δεν θα μου ήταν αρκετές για να περιγράψω την οργή, το θυμό, την αγανάκτηση αλλά και την ελπίδα, την επιθυμία για κάτι διαφορετικό και την αισιοδοξία που νιώθω. Αναμένω την ευκαιρία για μια νέα αρχή και δε θα διστάσω να την αρπάξω. Αναμένω όλες τις ευκαιρίες που έχει να μου προσφέρει η ζωή και μία από αυτές- μία καλή αρχή, μία καλή ευκαιρία- είναι η «Βουλή των Εφήβων»...